"జవానీకీ రైలు"

"ఆలాటిలాటాడదాన్ని
కాను మేస్త్రీ!
అర్ధ రూపాయి డబ్బులకు
రాను మేస్త్రీ!
నే రాను మేస్త్రీ!"

అన్న పాట గొట్టాం గ్రామఫోనులోంచి హోటల్లోని అలగా జనం గుండెల్లోకి ప్రవహిస్తూండగా, తడబడ్తూన్న కాళ్ళతో కత్తిలా దూసుకుని బైటకొచ్చింది మంగ.

గాలి వెర్రిగావీస్తోంది.

వర్షం వుధృతంగా కురుస్తోంది.

నీళ్ళలో వడి వడిగా నడుస్తున్న పాదాలు, పావడా కుచ్చెళ్ళు యెత్తి పట్టుగున్న బిగువైన పిడికిలిలో నిర్దేశం కాని పట్టుదల, చలికి పెదిమలను కొరుక్కుంటూన్నప్పుడు కోపంతో ఎగురవేసినట్లున్న నాసాపుటాలు, కొడ్తున్న వాన జల్లుకు ముఖం తడిసిపోయి చెరువై ముంగురులు నుదురు నతుక్కునిపోగా.

—వడివడిగా నడుచుకునిపోతున్న పదహారు పద్దెనిమిదేళుల వొంటరి తుంటరి పడుచు పిల్ల ఏమాలోచిస్తున్నది?

ఎందుకంత అలక్ష్యంగా ఆవేశంగా పోతున్నది?

ఏం చేస్తుంది?

చూసేవాళ్ళకి ఆ అమ్మాయికో సవతితల్లి వుండవచ్చుననిపిస్తుంది. ఆమె బహు కర్కోటకురాలు. పాపిష్టికావలె—'మంగ' మినహాయించి మిగతా పిల్లలంతా కురూపులు. యాసురోమంటూ వుండి వుంటారు, చక్కగా వాళ్ళంతా మంచి మంచి పట్టురవసెల్లాలు, చీని చీనాంబ

రాలు, ధవళ దుకూలాలు ధరించి తిరుగాడుతూ పాడుతూ వుంటే, నవ నవలాడే లేతప్రాయం పిల్ల అడ్డమైన చాకిరీచేస్తూ, నానా కష్టాలూ పడుతూ, మంచిగావుంటూ కడవలకొద్దీ కన్నీరు కారుస్తూ దుర్భరంగా జీవిస్తూ వుండాలె! ఈ అన్యాయానికి, కీలుబొమ్మలాటి తండ్రే కారణం కావచ్చు!

పోతే మరోలా ఆలోచించేవాళ్లకు పాపం యీ అమ్మాయి అమాయకంగా యేపొరుగింటి పడుచు కుర్రాడినో వలచికాని, వలపింపబడి కాని కొంత గ్రంథం అటూ యిటూ జరిగాక-ఆ చాతగాని ప్రియుడు, చల్లగా రైల్లో ఎటో చెప్పకుండా చెయ్యకుండా వుడాయిస్తున్న వుదంతం పసిబట్టి కసిదీరా నాలుగు ముక్కలూ చెడా-మడా దులిపేసేందుకు వానా వరద లక్ష్యం చెయ్యకుండాపోతున్న కథానాయకి అయినా కావచ్చు!

మరో ముక్కద్దాల దృక్కోణంలోంచి చూస్తే దీపాలు పెట్టే వేళ, చీకటి యిరుకుసందుల తప్పల్లోకి,

"కొంగు తగిలినాచాలు నా కదియు
కొంత భాగ్యమే చెలియా!
ఈ చింత దక్క వేరేమి లేదు
నా మాట నమ్మవే చెలియా!

నా మాట నమ్మవే చెలియా?" అంటూ రెక్కపుచ్చుగు టక్కున లాగి, చెక్కులు ముద్దాడి, పరపరలాడే కొత్త రూపాయి నోట్లను గుప్పిట్లో తురిమి, ఛంగుమనీ రిక్షాలో కురికి, "ఫికఫికల్యా-పక పకల్తో" ఏ సినీమా హాల్లోనో జంట జంటగా తూలిపోతూ, కిల్లీలు ఎర్రగా నమిలిన పెదవులతో, నాలిక మడత వేసుగుని చూసుగుంటూ, ముసి ముసిగా నవ్వుకుని, చవగ్గా తేలిగ్గా కాలక్షేపానికి పనికొచ్చే "పడుచు దనపు రైలుబండి" అయినా కావచ్చు!

* * *

వయసులోనే ముసలితనం వచ్చినట్లు సాయంత్రం యింకా వుండగానే చీకటి పడిపోతోంది. బరువుగా తలలూపుతున్న చెట్లు, కప్పలు కీచు

రాళ్ళ చుట్టాలకుమల్లే ఒకటే గోల—యిదంతా 'మంగ'కు నానా చిరాకు గాను, కోపంగానూ వుంది, ఆమె వూళ్ళో ఎక్కడా ఆగలేదు. కాని ఆమె జనసంచారాన్ని, ప్రక్క ప్రక్కలా ముందూ వెనుకా చూసుగుంటూ, కనిపెట్టి నడుస్తోంది. ఏ బస్సన్నా, బండి అన్నా దారికడ్డువచ్చినప్పుడు అసహనంగా నిలబడిపోతూ అక్కడా అక్కడా బండి కావాలా అని అడిగే రిక్షావాళ్ళకు వొద్దని కర్కశంగా చెబుతూ మన్మధుడిబాణంలా దూసుకొని పోతున్నది.

కట్టుకున్న బట్టలన్నీ తడిసి ముద్దయినాయి. చలి గజగజలాడించేస్తోంది. రైల్వే స్టేషనులోని స్త్రీల మధ్యతరగతి విరామశాలలోకివచ్చి స్నానాలగదిలో దూరి బట్టలన్నీ పూర్తిగా వొలిచేసుగుని త్వరత్వరగా పిండుకునిఆరబెట్టుకోసాగింది మంగ. సౌష్టవమైన అ అమ్మాయి శరీరపు వొంపులు, వెన్నున అలక్ష్యంగా విసరివేయబడ్డ వాలుజడ, నున్నని బుజాలు, ఎత్తయిన పిరుదులు, కొద్దిగా వొణుకుతున్న మోకాళ్ళు అద్దంలో మనోహరంగా అగపడ్తున్నాయి. అప్పటికి కొద్దిగా ఆరిన బరువైన పరికిణీని కట్టుకుని, తడియారని వల్లెవాటును బిగువైన యెదురు రొమ్ము భాగాలకు ఆచ్ఛాదనగా వొత్తుగుంటూ హాలులో మధ్యగావున్న గుండ్రటి బల్లమీద పైన గిరగిరా తిరుగుతూన్న పంకాకు జుత్తును ఆరబెట్టుకుంటూ, ధగధగా మెరిసిపోతున్న మెర్క్యురీ దీపకాంతిలో, వయ్యారంగా కూర్చొని, బైట వచ్చీపోయే జనాన్ని, రైళ్ళను పరిశీలనగా చూస్తూ, అణచుగుంటున్న చిరునవ్వుతో, వోరచూపుల్ని విసరుతూ దిగివచ్చిన దేవకన్యలా కూర్చొనుంది, మన్మధుడి బావుటా మంగ.

ఎవరెవరో తొంగి తొంగి చూసి వెకిలిగా యికిలిస్తూ పోతున్నారు. బుష్కోటు కాలర్లు సర్దుకుంటూ, పెదవులకు సిగరెట్లను చేర్చి ఆ అగ్గిపుల్ల గీసి గుమ్మంలోకి ప్రేమబాణంలావిసర్తూ, పంట్లాము జేబుల్లోకి చేతుల్ని పోనిచ్చి ఠీవి వొలకబోస్తూ తిరిగే రకరకాల ప్లాటుఫారంమీది కుర్ర వాళ్ళు, చేరుమాళ్లతో ముఖాలు రుద్దుకుంటూ, జోళ్ళను టకటక లాడిస్తూ నేలచూపుల్ని ప్రసరిస్తూన్న మనుష్యులు అనేకులు క్రమంగా అక్కడకు చేరుకోసాగారు. ప్రేమకూడా పల్లానికే ప్రవహించేట్లుంది:

మంగ బల్ల మీంచి దిగివచ్చి, గుమ్మంతలుపు రెక్కను చేత్తో ఆన్చి, గాలికి రెపరెపలాడి ఎగురుతున్న పావడా కుచ్చెళ్ళను, వల్లెవాటును రెండవ చేత్తో అణచుకుంటూ, పెదవులమీద దోబూచులాడే చిరునవ్వును కప్పుగుంటూ—

'వాన యింకా కురుస్తున్నట్లుందే.' అని ముఖాన్ని అదోలా విసుగ్గా పెట్టి, వరండాలో నిలబడి మొదటి తరగతి ప్రయాణీకుల హాలువద్ద మడతలు నలగని సమ్మరు సూటులో ఆలోచిస్తూ నిల్చబడ్డ అవతారానికి వినిపించేలా—

'టీలక్సు యింకా ఎంత ఆలస్యంగా వస్తుందో-' అని అదోలా త్రిప్పి, బెదురుతూ స్తంభానికి చేరువగా వచ్చి నిలబడి గలగలా చేతి గాజుల్ని విదల్చి సర్దుకుంటూ చిరునవ్వుల్ని అతగాడిమీదకు రువ్వటం ఆరంభించింది. ఆ ఆసామీ వదుల్తున్న మగవాసనకు పొగవాసనకు వయ్యారంగా చేతుల్ని అర్ధచంద్రాకృతిలో అడ్డటాన్ని నోరూరుతూ పరికిస్తూన్న వ్యవధిలో, వేరే మరో దుశ్శాసనుడు, బుగ్గమీసాలూ, సిల్కులాల్చీ, రవుడీలా పెంచిన గిరజాలజుత్తూ, గ్లాస్గో లాల్చీ, కట్ బనీనూ వాడూ, మహాపని వున్నవాడిలా అర్జంటుగావస్తూ చూడనట్లు 'మంగను' ఢీకొనడం-ఆ విభీతహరిణాక్షి 'అమ్మో!' అంటూ ఛెంగుమని దూకి ఆసూటువాలాను వాటేసుకోవటం, అంత ఖరీదైన అదృష్టానికి-పడుచుదనపు రైలుబండివచ్చి మీద పడ్డందుకు వుబ్బి—తబ్బిబ్బై గుడ్లెర్రచేసి—

'కళ్లు కనబడ్డంలేదా- ఆ అమ్మాయి నట్లాతోసుకునడుస్తావేం? కబడ్దార్! రాస్కెల్....డొక్కచీ రేస్తా....ఎ....ఎ....ఏమనుకుంటున్నావో?' అనివాడిమీదకురకపోగా మంగ రెండు చేతుల్తో ఆ ఆసామీ కోటుపట్టుగుని 'వ....వ....వద్దండీ? మీ రెందుకు పాపం....నా ఘూలంగా' అంటూండగానే ఆ దుశ్శాసనుడు 'ఏమిట్రా పేలావ్?' అని యీసూటువాలా కోటుకాలరు పట్టుగుని గుంజుతూండగా మంగ 'క్షమించండి ? వద్దండి !' అంటూ వాళ్లిద్దరికి మధ్యలో దూరటంలో—దుశ్శాసనుడిమీద పడవలసిన దెబ్బ

మంగకు తగిలీ తగల్టం యింకా చుట్టుప్రక్కల పదిమందీ చేరకుండగానే మీసాల పురుషుడు—

'గొప్ప మొనగాడివే! ఎల్లవయ్యా.... కొట్టు! ఆడపిల్లను కొట్టు! అంతకన్నా నీకు చేతకాదుగా! ఛీ! సిగ్గుండాలి మొహానికి' అంటూ ఎటో వుడాయించడం అంతా క్షణకాలంలో కన్నుమూసి తెరచేలోగా జరిగి పోయింది.

మంగ యేడువ సాగింది (కాంభోజీ రాగ విపంచికారవ సుధా పూరంబు తోరంబుగాన్) ఆ సూటువాలా యింకా ప్రోగైన పెద్ద మనుష్యులు—

"ఏవిటమ్మా. ఏవిటండీ సంగతి?" అంటూండగానే మంగకు కళ్ళు తుడుచుకుందుకు "పారిస్‌లో సాయంకాలపు" సెంటు పూసిన చేరుమా ల్నిస్తూ—జబ్బమీద చెయ్యేసి "డోంట్‌వర్రీ ప్లాటుఫారంమీద కవుడీ వెధ వలు బరి తెగించిపోతున్నారు. పద-ఐస్‌క్రీం తినిపిస్తాను" అని హైక్లాసు దేవేంద్రభవనంలాటి రైల్వే వుపాహారశాలలోకి, వంగివంగి సలాములు చేసే తెల్లదుస్తుల బాన కడుపు బేరర్లను దాటించి అద్దాలు పంకాలు మెత్తల మధ్య పరదాలాగి ఏకాంతాన్ని ఋజువు చేసుకున్నాక గుండెను గొంతుకలో పొంగించి—

"మైడియ్యర్! నిన్ననవసరంగా కొట్టాను. మధ్యన ఆ వెధవ కాస్తా వుడాయించేశాడు, చెప్పు నాతో వస్తే....డీలక్సులో మనిద్దరం ప్రయాణం చేద్దాం. నీకు కో అంటే కోటిచీరలు, నగలు, కార్లమీద షికార్లు....నాతో వుండిపో....మంచి అమ్మాయివి కదూ? ఏదీ వూఁ అను. హా? రైటు. యిప్పుడు యీ ఫ్రూటు జెల్లీ తిను-ఫరవాలేదు మనిద్దరి మధ్యా ఎంగిలేమిటి? దటీజ్ రైట్. నేను చెప్పినట్లల్లావింటివట్టయినా నిన్ను పెద్ద స్టారును చేస్తాను, లక్ష లార్జిస్తాము. నీకోసం ప్రజలు ఒక ర్నొకరు పొడుచుకుని చస్తారు."

"నిజవేనా? ఏవిటో యేడుస్తూన్న దాన్ని నవ్విస్తారు."

"నన్ను నమ్మలేకపోతున్నావా-నా లైలా" అని కోటుజేబులోకి చేతుల్ని పోనిచ్చి, తేలు కుట్టినవాడిలా చేతిని వెనక్కు లాగేసుకుంటూ.

"బాప్రే....బాప్....అరెరె??? నాపర్సు పోయింది. వాడే....వాడే ....థట్ స్కౌండ్రల్....ఆ సిల్కు లాల్చీ....బుగ్గమీసాలూ-,' కుర్చీ లోంచి లేచిపోయి ఖంగారుగా బైటకు పోబోతూండగా మంగ—

"అయ్యో? అయ్యో! వెళ్ళిపోతున్నారే....నన్ను సినీమా స్టారును చేస్తానన్నారే...." యీ మాటల్ని వినిపించుకోకుండానే—

"అంతా నీమూలంగానే....నాపర్సు....నాపర్సు...."అంటూ చెవి గోసిన మేకలా గోలపెట్టుకుంటూ ప్లాటుఫారంవైపు పరుగెత్తుకు పోయాడు పురుషుడు.

"ఏమి మగవాళ్ళు?"అనుకుంటో ప్లాటుఫారం రెండోవైపునుంచి బ్రిడ్జీమీదకు విసవిసా నడచి వెళ్ళిపోయింది మంగ.

* * *

వాన వెలిసింది. దీపాలుపెట్టి వ్వాళ్ళో చాలాసేపయింది, జనం మాత్రం ఎవరి పనులమీద వాళ్ళు తిరుగుతున్నారు. చీకటి బరువుగా సందుల్లోనూ యిళ్ళ కప్పులమీదనూ, మురికి కొంపలు,గుడిసెలమధ్యనూ, స్థావరం యేర్పరుచుగుంటోంది. మంగ పాము మెలికల్లాటి వీధులన్నీ దాటి సందులో పాతబడ్డ పెంకుటింటిముందుకు వచ్చి నిలబడి కాస్త తట పటాయించింది. లోపల దీపం వెలగటంలేదు. అరుగులనిండా తడి. దుమ్ము. కిటికీలకు తలుపులూ వూచలూ వున్నట్లులేదు. ఒక్కక్షణం చూసి విస్సురుగా లోపలకుపరుగెట్టింది. అక్కడ గోడలన్నీ వారిగిపడి పోయి వున్నాయి, దొడ్డి అంతా నానా జీబూతంగాఘా వుంది. వానలో తడిసింది, కప్పులూ కీచురాళ్ళగోల....కన్ను పొడుచుగున్నా యేమీ కానరావటంలేదు. చిరపరిచితలా మంగ నిట్రాళ్ళపాకవద్ద నిలబడి "మావా—వోమావా" అని సన్నగా కేకేసింది. జవాబు రాలేదు. వంగి తలుపును దబదబా గుంజింది. కిర్రుమని ధ్వని చేసుగుంటూ తలుపు త్రోవ

చేసుగుంది. ఎక్కడా దీపంలేదు. లోపలకుదూరి చీకట్లో అస్పష్టంగా పడి వున్న సిల్కులాల్చీ, గ్లాస్గోమల్లు పంచె, ఖరీదైన జోళ్లు చిందర వందరగా నులకమంచంమీద విసరి వేయబడి వుండటాన్ని పోల్చుకోగలిగింది. వంగుని లాల్చీ పంచెను చేత్తో పైకిలాగి తడుముళ్ళాడుతూండగా పొట్ట విచ్చుకొని పడివున్న ఖాళీ పర్సు మంగచేతికి తగిలింది. పెదవి కొరుక్కుంటూ ఆలోచిస్తూ కుక్కి మంచంలో అలానే కూలబడిపోయింది మంగ. ఆమెలో జీవశక్తియొక్క ఛలనం స్తంభించిపోయినట్లుంది. సెలయేరులా పొంగి వచ్చింది దుఃఖం. కళ్లు గట్టిగా మూసుగుని చేతుల్లో ముఖమంతా కప్పుకుంధి. కాని ఆమె మనస్సులో ఘోరంగా పైశాచిక నృత్యం చేస్తున్న సంఘటనలు బాహాటంగా విచ్చుగుని బొమ్మల్లా భయంకరంగా కదలాడ సాగాయి,

వొకటి-—

పగబట్టినట్లు కుండపోతగా, వుధృతంగా కురిసే వానలో కొంపంతా తడిసిపోతూంటే, దుర్భర దారిద్ర్యంలో, ఆకలిలో, రోగంలో చూసే దిక్కులేక, మందూ మాకూ యిచ్చేందుకు చేతిలో ఎర్రకానీ లేకుండా, నులకమంచంలో కుక్కల్తో ఫెళ్లున కాస్తున్న జ్వరంలో వెఱ్ఱిగాలి వుండి వుండి వీస్తూంటే, పొలికేకలుబెడ్తూ మృత్యువుతో పెనగులాడ్తున్న కన్న తండ్రిని చూస్తూచూస్తూ వూరుకోలేక-ప్రేగుకదిలి ఐంపపుకోత పెట్టినట్లు కాగా.

రెండు,

దొంగమావ శంగయ్యను కదలిస్తే-"నా వెంటరావే పిల్లా-బ్రతుకు తెరువు చూపెడ్తా" అని మంగకు చెవికొరికి "సయ్" మనిపించి అటు గంపెడు దుఃఖాన్ని కడుపులో త్రొక్కి పెట్టుకుని—

"వోరచూపులు, వయ్యారాలు, చిరునవ్వులు, విలాసాలు. హాస్యాలు-—"నటిస్తూ పబ్లికు ప్లాటుఫారంలో కళ్ళల్లో దుమ్ముకొట్టి బరువైన పర్సుతో చల్లగా చడీచప్పుడూ గాకుండా బైటపడాలంటే-—గుండా-—చెరువా?

* * *

మంగ వులిక్కిపడి లేచేసరికి రంగయ్య కొరకంచులా ఎదట నిలబడి వున్నాడు.

"దయ్యమా! యిక్కడున్నావేం?"

'..............'

"ఊరంతా సెడగాలించేశానే! పోలీసోళ్ళ చేతుల్లో కెల్లిపోయినా వేమోనని గుండె భేజారెత్తిపోనాది."

"నువ్వా మావా:-నన్ను మా అయ్యకాడికి తీసుగెల్లు. సూడాల" ఆతృతగా లేచింది, కల్లు వాసన దిమ్మతిరిగేట్లున్నది.

"పులిమీదున్నావు మావా?" రంగయ్య పగలబడి నవ్వుతూ,

"వైద్దుగుడికి కబురట్టి గెల్లాడు."

మంగ కోపంగా రంగయ్య చొక్కాపట్టుగుని గుంజుతూ—

"ఎవరు చెప్పు? చెప్పవేం?" అని గద్దించింది.

"ఆడే యమధర్మరాజు. ఇప్పుడేగా బూడిదచేసి వస్తూంది?" అని రంగయ్య మంగ నెత్తిమీద లాలనగా చరుస్తూండగానే.

"అమ్మో! వోరి నాయనో....నాయనో!!?" అంటూ గుండెల్ని బాదుకుంటూ ఆ కీకారణ్యంలో జుత్తు పీక్కుంటూ పరుగెత్తిపోతూండగా, రంగయ్య చెయ్యి పుచ్చుగులాగి అమాంతం యెత్తి బుజాన్నేసుకుని. 'నంజె కానా! మీ యింటి చాయలకుపోతే నిన్ను పోలీసులు పట్టుగుని లాక్కుపోతారు."

మంగ రంగయ్యను పీకుతోంది, రక్కుతోంది. రంగయ్య తందనాలు తొక్కుతూ.

"మంగా—నీ కొంపలో సూరీడూ సెంద్రుడూ నచ్చిత్రాలూ తొంగి సూడ్డం అబద్దమా? మీయయ్య దిక్కుమాలిన సావుసావడం అబద్దమా! ఎర్రనియేగానీ లేకపోవటం అబద్దమా? మనం దోచుకురావటం అబద్దమా? మనం బతకటమే నామర్దా. నువ్వో గుడిసేటువి —నేనో దొంగ మావని. సరేసరి."

మంగ బెక్కుతూ. "మనం దొంగలమా మావా!"

అతడి బుజంమీద వాలిపోయింది.

"మీ యయ్య పోయాడని దుక్కంగుందా? దొంగవై పోనావని లావుదుక్కంగుందా—చెప్పు నా మంగీ!'.

"బతికి మనం దొంగలవై పోనాము మావా—అందుకే చెడ్డ దుక్కంగా వుంది నారంగా."

"సెబాసే—మంగా" అని ఆ పిల్లను వాటేసుగుని మొండిగోడ నవలీలగా లంఘించాడు రంగయ్య.

అంతే—

దూరాన్నుంచి పోలీసు యీలలు వినిపించసాగాయి! బూట్ల చప్పుళ్లు దగ్గరగా రాసాగాయి!!?

ముసలమ్మ మరణం

చీకట్లో మొండిగోడవారన మెట్లదగ్గిర అలికిడికి, వస్తున్న వాడ్నల్లా ఆగి-

'ఎవరబ్బా! అరుగుమీద....'

'నే....న....(రా' మూలుగుతూ కదుల్తోంది, ఎవరో మూటకట్టి మా అరుగుమీద పారేసిన కుళ్లు గుమ్మడిపండు.

'హా! నువ్వా బామ్మా! ఎట్లా వచ్చావ్?'

ఎప్పుడు వచ్చి కూర్చుందో, ఎట్లా దారి తెలుసుకుని వచ్చిందో!

'ఆ రష్యావాడు యిక్కడ దింపేశాడురా బాబూ!'

'ఏ రష్యావాడూ?'....'ఓహో! రిక్షావాడా? లే బామ్మా! ఇట్లా అరుగుమీద కూర్చున్నావే? లోపలికి పోదాంపా—'

'లేవలేనురా అబ్బాయి....'